

L. Simon László

A legjobb szó

Péntek Imrének

A legjobb szó keresése olyan,
mint gyalog bejárni Fehérvárt,
megállni mindenütt,
ahol történt valami fontos,
ahol történhetett volna valami visszavonhatatlan,
ha éppen értettem volna mindazt,
ami körülöttünk zajlott,
és ami rólunk szólt,
vagy szólhatott volna.

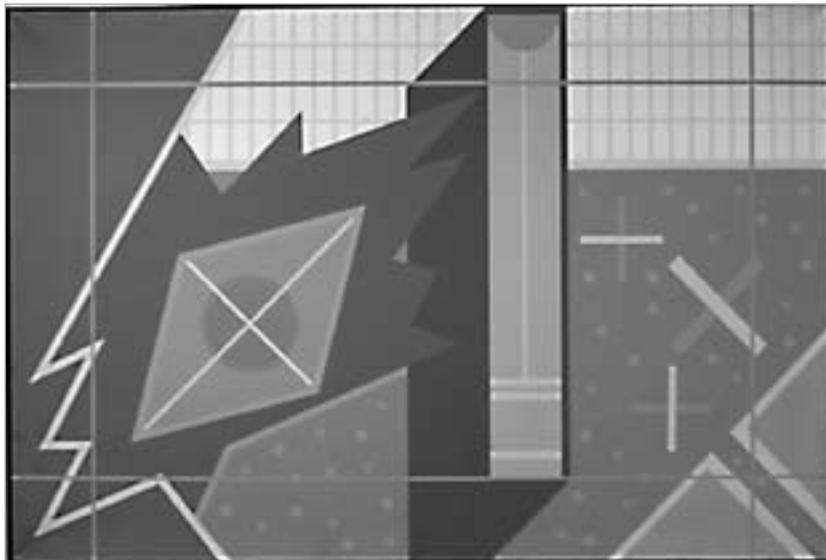
De én csak naponta felszálltam a 6 óra 44-es buszra,
hallgattam a nagyok meséit a törtéanárnról,
aki a Lenin Intézetben végzett
orosztörténelem szakon,
de nem tudott oroszul,
ám nagyon is valóságosan mindent megtett azért,
hogy később ne kapjak jelest a történelem érettségim.

Vigyáztunk minden szavunkra
(férje a pártiskolát igazgatta),
s csak páran vinnyogtunk,
amikor az első világháborúnál tárgyaltuk
a Maginot-vonalat.

Szeptemberben kétszer is lecsérték a történelemkönyvünket,
s kiderült,
az 1945 utáni dolgokról diszkrétan hallgatunk az érettségim,
nem kérdezik meg, amit nem mondtak el,
s ennek én örültem,
mert lusta voltam,
mint a legtöbb gyerek.

Október fele, ellógva a különórától,
a hónom alatt *A társadalmi formák marxi elméletéhez* című könyvvel
(amiből állítólag a felvételre kellett volna készülnöm – '89-ben)
végigmentem a Vöröshadsereg úton,
egészen a szovjet laktanyáig,
hogy az otthonról elcsent pálinkáért bajonettet szerezzek,
de csak kézigránát volt fölöslegben,
tojásgránát, amiből adtak volna szívesen,
ám én féltem,
és különben is csak a szuronyok érdekeltek,
különösen az oroszoké,
mert a nyele 20 ezer voltig szigetelt.

A legjobb szó keresése olyan,
 mint gyalog bejárni Fehérvárt,
 Bogárd felől érkezni,
 ahonnan egykor dédapám jött kocsival,
 vagy éppen lóháton,
 de én csak gyalogolok,
 keresem a régi köveket, házakat,
 s kereslek téged, Imre:
 a Kossuth utcában hol jobbra, hol balra
 forgatom a fejem,
 hazaindulnék:
 Agárd, Pest, Fehérvár,
 e furcsa Bermuda-háromszög
 szív magába visszavonhatatlanul,
 miközben én a hazatérés hamis illúziójával
 hitegetem magam,
 keresem a mélyülő örvényből,
 az önfeladás táguló tengeréből kivezető utat,
 kérdeznék,
 de te már egy másik városban élsz,
 s veled költözött a haza,
 a térkép,
 a tájleírás az értelmező jelzőkkel,
 így nincs, aki megválaszolja a lassan húsz éve aktuális kérdést:
 hogyan válhatnék én is
 a saját erőmből senkivé?

Bak Imre: Idézetek II (Vass-gyűjtemény)